

**การสร้างคู่มือการสอนทักษะการขับร้องเบื้องต้น
ตามแนวทางของโคดายสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น***
**THE CREATION OF A BASIC VOCAL INSTRUCTION MANUAL BASED
ON THE KODÁLY APPROACH FOR LOWER SECONDARY SCHOOL
STUDENTS**

บุญวรรณ ยอดสุขประเสริฐ¹, ณัฐศรัณย์ ทฤษฎิกุล² และ วรินทร์ สีเสียดงาม³

Boonyawan Yodsukprasert¹, Natsarun Tissadikun² and Warinthorn Sisiadngam³

¹⁻³วิทยาลัยการดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

¹⁻³College of Music, Rajabhat Bansomdejchaopraya University, Thailand

Corresponding Author's Email: boonyawan.y@gmail.com

วันที่รับบทความ : 11 พฤษภาคม 2568; วันแก้ไขบทความ 28 มิถุนายน 2568; วันตอบรับบทความ : 30 มิถุนายน 2568

Received 11 May 2025; Revised 28 June 2025; Accepted 30 June 2025

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง การสร้างคู่มือการสอนทักษะการขับร้องเบื้องต้นตามแนวทางของโคดายสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาแนวทางการสอนทักษะการขับร้องเบื้องต้นตามแนวทางของโคดายสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และ 2) เพื่อศึกษาแนวทางการสร้างคู่มือการสอนทักษะการขับร้องเบื้องต้นตามแนวทางของโคดายสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือวิจัยแบบสัมภาษณ์ เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญจำนวน 2 กลุ่ม ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนดนตรีตามแนวทางของ โคดาย และผู้เชี่ยวชาญ

Citation:

* บุญวรรณ ยอดสุขประเสริฐ, ณัฐศรัณย์ ทฤษฎิกุล และ วรินทร์ สีเสียดงาม. (2568). การสร้างคู่มือการสอนทักษะการขับร้องเบื้องต้นตามแนวทางของโคดายสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วารสารสหศาสตร์การพัฒนาศังคม, 3(4), 225-243.

Boonyawan Yodsukprasert, Natsarun Tissadikun and Warinthorn Sisiadngam. (2025). The Creation Of A Basic Vocal Instruction Manual Based On The Kodály Approach For Lower Secondary School Students.

Journal of Interdisciplinary Social Development, 3(4), 225-243.;

DOI: <https://doi.org/10.>

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/>

ด้านการสอนขับร้อง รวมทั้งสิ้น 5 คน และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ผล โดยการนำบทสัมภาษณ์มาจัดเรียงลำดับเนื้อหาเรียบท วิเคราะห์ข้อมูล และนำมาจัดสร้างเป็นคู่มือการสอนทักษะการขับร้องเบื้องต้นตามแนวทางของโคดายสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ผลการศึกษา พบว่า

1) ได้แนวทางการสอนทักษะการขับร้องเบื้องต้นตามแนวทางของโคดาย ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีประสิทธิภาพ จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน

2) ได้แนวทางการสร้างคู่มือการสอนทักษะการขับร้องเบื้องต้นตามแนวทางของโคดาย ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีประสิทธิภาพ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การสอนดนตรีตามแนวทางของโคดาย และการสอนขับร้องเพลงเบื้องต้นมีความสัมพันธ์กัน เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาพื้นฐานดนตรีตามแนวคิดของโคดาย คือ ทักษะการฟังและการร้อง นอกจากนี้การใช้กลวิธีและเครื่องมือในการนำมาใช้ประกอบกิจกรรมการสอนดนตรี อาทิ การใช้สัญลักษณ์มือ (Hand signs) ที่จะช่วยสร้างความเข้าใจในการเรียนรู้ระดับเสียง ผ่านการปฏิบัติการฟังและร้องให้ตรงกับระดับเสียง ส่วนการสอนขับร้องที่มีการเน้นด้านทักษะการฟัง และการร้องเช่นเดียวกัน แต่มุ่งเน้นในด้านของท่าทางการร้อง (Posture) การออกเสียง และมีความเข้าใจเรื่องระดับเสียง ทำนอง และจังหวะเพื่อไปสู่การตีความบทเพลง ด้านแนวทางการจัดสร้างคู่มือ พบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีการให้ข้อเสนอแนะโดยแบ่งการจัดสร้างคู่มือออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ คู่มือสำหรับครูที่จะต้องเรียนรู้และฝึกฝนทักษะของครูให้มีพื้นฐานและเข้าใจวัตถุประสงค์ของคู่มือที่จะนำไปใช้สอนขับร้องก่อน แล้วจึงสร้างคู่มืออีกฉบับที่มุ่งเน้นการอธิบายรูปแบบกิจกรรมที่จะสามารถนำไปใช้สอนให้กับผู้เรียนได้ อีกทั้งควรมีการกำหนดเนื้อหาและวัตถุประสงค์ให้สอดคล้องกับหลักสูตรที่กำหนดไว้

คำสำคัญ: คู่มือการสอน, การขับร้องเบื้องต้น, โคดาย

Abstract

The research article on the development of a teaching manual for basic singing skills according to Kodaly's approach for lower secondary school students aims to 1) study the teaching methods for basic singing skills according to Kodaly's approach for lower secondary school students and 2) study the development of a teaching manual for basic singing skills according to Kodaly's

approach for lower secondary school students. The researcher created an interview research instrument to interview two groups of expert informants: experts in music teaching according to Kodaly's approach and experts in singing teaching, totaling 5 people. The data were analyzed by arranging the interviews in order of content, analyzing the data, and creating a teaching manual for basic singing skills according to Kodaly's approach for lower secondary school students.

The results of the study found that:

- 1) The teaching guidelines for basic singing skills according to Kodaly's approach at the lower secondary school level were obtained from the 5 experts.
- 2) The teaching manual for basic singing skills according to Kodaly's approach at the lower secondary school level was obtained from the 5 experts.

From the foregoing, it can be concluded that. Teaching music according to Kodaly's approach and teaching basic singing are related. The tools used to develop the basics of music according to Kodaly's concept are listening and singing skills which are the foundation and tools for learning basic musical skills in Kodaly's way. In addition, the use of strategies and tools in music teaching activities, such as the use of hand signs, which will help create understanding in learning pitch levels through listening and singing practices that match pitch levels. As for singing teaching, which emphasizes listening and singing skills as well, but focuses on singing postures, pronunciation, and understanding pitch levels, melody, and rhythm to interpret songs. In terms of the guidelines for creating the manual, it was found that the informants provided suggestions by dividing the creation of the manual into 2 parts: a manual for teachers who must learn and practice their skills to have a foundation and understand the purpose of the manual to be used to teach singing first, and then creating another manual that focuses on explaining the activity formats that can be used to teach

students. In addition, the content and objectives should be specified to be consistent with the specified curriculum.

Keywords: Teaching Manual, Vocal Instruction Manual, Kodály

บทนำ

การเรียนการสอนในประเทศไทยมักประสบปัญหาเนื่องจากผู้สอนส่วนใหญ่ได้รับมอบหมายให้สอนไม่ตรงตามวิชาเอกที่สำเร็จ ส่งผลให้ผู้สอนขาดความแม่นยำในเนื้อหาเชิงลึกถ่ายทอดเนื้อหาได้ไม่ดี อาจเป็นอุปสรรคต่อการเรียนที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจยาก รวมถึงขาดวิธีการประเมินนักเรียนที่เหมาะสม (วนิดา ประคัลภ์กุล, 2558 : 391) สอดคล้องกับการศึกษาของ ยุทธนาวิ เมืองทอง (2555) ที่ได้ศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาการเรียนการวิชาดนตรี ผู้วิจัยสรุปได้ว่า เนื้อหาข้อที่มีปัญหามาก คือ การวิเคราะห์เนื้อหากิจกรรมเน้นการฟังและการร้องเพลง ผู้สอนขาดทักษะความชำนาญ แผนการสอนที่เขียนจากสำนักพิมพ์ต่าง ๆ หรือจากส่วนกลางไม่ค่อยสอดคล้องกับการเรียนการสอน และเนื้อหาบางเรื่องผู้สอนไม่สามารถทำการสอนได้จริง ควรจัดอัตราครูดนตรีโดยเฉพาะมาทำการสอนหรือควรจัดอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการวิเคราะห์เนื้อหาหรือกิจกรรม ซึ่งในความเป็นจริงแล้วนั้นการจัดสรรผู้สอนที่สำเร็จการศึกษาด้านการขับร้องโดยตรงนั้นไม่เพียงพอต่อการกระจายไปยังโรงเรียนทั่วประเทศ

จากปัญหาที่กล่าวมาการจัดทำคู่มือการสอนจึงนับเป็นทางเลือกที่ดีที่จะช่วยให้ผู้สอนสามารถสอนทักษะการร้องเพลงได้ง่ายมากยิ่งขึ้น คู่มือการสอนจัดเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีบทบาทสำคัญต่อการสอน โดยบรรจุเนื้อหาที่ช่วยให้ผู้สอนเข้าใจถึงหลักสูตร เนื้อหา สารการเรียนรู้ รวมถึงวิธีการสอน กระบวนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้สอนสามารถถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งวิธีการสอนดนตรีแบบดั้งเดิมนั้นมุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้แบบใส่ความรู้เป็นฐาน (Input Based Education; IBE) จากการฟังบรรยาย (Lecture-based Learning) ทฤษฎีในตำราเรียนตลอดทั้งคาบยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลาง (Teacher-centered) ทำให้ความรู้ที่ผู้เรียนได้รับนั้นไม่ยั่งยืน (สุริยา วิทยาประดิษฐ์, 2561 : 90) เพื่อให้การสอนทักษะการร้องบรรเลงเป้าหมาย จึงต้องปรับเปลี่ยนกระบวนการสอนให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 การมุ่งเน้นผลลัพธ์ (Outcome Based Education; OBE) ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-centered) วิธีการสอนที่มุ่งเน้นสิ่งที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้จริงหลังจาก

ได้รับกระบวนการเรียนรู้ทั้งหมด โดยการกำหนดผลลัพธ์ไว้ก่อนและสร้างหลักสูตร หรือ กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อสนับสนุนผลลัพธ์ที่ตั้งใจไว้ นำไปสู่กระบวนการวางแผนที่แตกต่างจากการวางแผนการศึกษาแบบเดิม (Bouslama, Lansari, Al-Rawi & Abonamah, 2003 : 204) ซึ่งตรงกับแนวทางและกระบวนการสอนของโคดาย (Zoltán Kodály) ที่ผู้สอนจะต้องวางแผนปรับเปลี่ยนกระบวนการวิธีการสอนให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามเป้าหมาย หรือผลลัพธ์ที่กำหนดไว้ได้

ดังนั้นแนวทางและกระบวนการสอนของโคดาย ในปัจจุบันยังนิยมนำไปประยุกต์เข้ากับการสอนดนตรีสมัยใหม่ทั่วโลก (Coban, 2016 : 25) เนื่องจากกระบวนการสอนของโคดายนั้นสามารถทำให้ผู้สอนบรรลุเป้าหมายในการสอนทักษะดนตรี ซึ่งเป็นรูปธรรมที่จับต้องได้ยาก ให้เข้าใจได้ง่าย ผ่านทางการทำกิจกรรมที่มีความสนุกสนาน เน้นให้ผู้สอนจัดกระบวนการสอนที่เน้นการลงมือปฏิบัติ ยึดหลักการให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2536, อ้างถึงใน, ธนวัฒน์ กองผาสุก, 2564 : 85) กล่าวถึงแนวทางการสอนโคดายไว้ว่า การสอนของโคดายนเน้นการร้องเป็นหลักโดยมีการจัดสาระดนตรีอย่างเป็นระบบ และใช้ระบบสัญลักษณ์แทนเสียงดนตรีที่เหมาะสมกับผู้เรียน ควบคู่กับระบบการอ่านโน้ตแบบซอล-ฟา โดยให้ตัวโทนิคคือ โด ในบันไดเสียงเมเจอร์และ ลา ในบันไดเสียงไมเนอร์ รวมถึงการอ่านโน้ตแบบโด เคลื่อนที่และกำหนดสัญลักษณ์มือแทนระดับเสียง สอดคล้องกับผลวิจัยของ วรรณวุฒิ วรรณารุณ (2553) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดโคดายที่มีต่อทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า นักเรียนมีทักษะทางดนตรีมากขึ้นหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับผลวิจัยของ ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์ (2557) ศึกษาแนวทางการสอนโคดาย เพื่อสร้างชุดการสอนคีย์บอร์ดเบื้องต้น พบว่าวิธีการสอนโคดายสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับวิธีการสอนปฏิบัติเครื่องดนตรีในระดับพื้นฐานได้ดียิ่งๆ สามารถสอนนักเรียนให้เข้าใจสัญลักษณ์ทางดนตรี การอ่านโน้ต จังหวะ ระดับเสียง ประโยคเพลงเพื่อให้นักเรียนเกิด ความสนุกสนานและงานวิจัยของ นิตยา ลิมสนิท (2561) ที่ได้ศึกษาการใช้ชุดกิจกรรมการสอน มัลติมีเดีย ผสมผสานกับการจัดระบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของโคดาย เพื่อพัฒนาความสามารถด้านดนตรี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า โดยภาพรวมคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและนักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด

จากที่กล่าวมาทั้งหมด ผู้วิจัยจึงมีความสนใจสร้างคู่มือการสอนทักษะการขับร้องเบื้องต้น โดยใช้แนวทางของโคตายเป็นกิจกรรมในการเรียนรู้ สำหรับผู้สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของประเทศไทยเพื่อเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้สอนพัฒนาทักษะทางด้านการร้องของผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้แนวทางการสอนดนตรีแบบโคตยา มาปรับใช้เพื่อให้การสอนขับร้องได้อย่างเหมาะสม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวทางการสอนทักษะการขับร้องเบื้องต้นตามแนวทางของโคตยา สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
2. เพื่อพัฒนาคู่มือการสอนทักษะการขับร้องเบื้องต้นตามแนวทางของโคตยา สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่มีความเชี่ยวชาญด้านการสอนดนตรีตามแนวทางของโคตยา จำนวน 3 คน และกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่มีความเชี่ยวชาญด้านการสอนขับร้อง จำนวน 2 คน โดยใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาโดยตรงด้านการสอนดนตรีตามแนวทางของโคตยา มีประสบการณ์ด้านการสอนและอบรมการสอนดนตรี การฟัง การร้องในเชิงการฝึกสไตล์ประสาทโดยใช้แนวทางของโคตยาเป็นหลักมาไม่น้อยกว่า 10 ปี หรือเป็นอาจารย์สอนวิชาเอกขับร้องตะวันตก ที่มีประสบการณ์ไม่น้อยกว่า 10 ปี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ จำนวน 1 ฉบับ เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลทั้ง 2 กลุ่ม ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ ชื่อ-สกุล อายุ ตำแหน่ง สังกัด คุณวุฒิทางการศึกษาความเชี่ยวชาญ ประสบการณ์ และผลงาน เป็นต้น และส่วนที่ 2 ประเด็นข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ได้แก่ แนวคิดการสอนดนตรีตามแนวทางของโคตยา แนว

ทางการจัดกิจกรรมการสอนการฟังและร้องโดยใช้แนวคิดของโคตายและแนวทางการสอนทักษะการขับร้องเบื้องต้น

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

1.1 ผู้วิจัยทำการศึกษาข้อมูลจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ด้านแนวทางการสอนดนตรีแบบโคตาย และทักษะการขับร้องเบื้องต้น รวมถึงหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานปี พ.ศ. 2551 ของตัวชี้วัดการสอนดนตรีของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

1.2 นำความรู้ที่ได้จากการศึกษาไปออกแบบข้อคำถามและการสร้างเครื่องมือวิจัยแบบสัมภาษณ์ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย และการจัดทำคู่มือ

1.3 นำเครื่องมือแบบสัมภาษณ์ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสมและความสอดคล้องของข้อคำถาม จากนั้นจึงนำเครื่องมือแบบสัมภาษณ์ไปตรวจสอบประสิทธิภาพของเครื่องมือวิจัยโดยผู้เชี่ยวชาญในลำดับต่อไป

ผู้วิจัยนำเครื่องมือแบบสัมภาษณ์ไปทำการหาประสิทธิภาพใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Index of Item-Objective Congruence : IOC) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน โดยความเที่ยงตรงของเนื้อหาจะต้องได้ค่าเฉลี่ยรวม IOC ไม่น้อยกว่า 0.50 ขึ้นไป จึงจะถือว่าเครื่องมือวิจัยมีประสิทธิภาพและความเที่ยงตรง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยทำการนัดหมายกลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลเพื่อดำเนินการสัมภาษณ์
2. สังเกตการณ์สอนและอบรมอย่างไม่เป็นทางการด้านการสอนดนตรีตามแนวทางของโคตาย
3. ทำการบันทึกภาพ เสียง เพื่อจัดเก็บข้อมูลสำหรับการรายงานผลการศึกษาตามประเด็นในแบบสัมภาษณ์
4. ทำการรายงานผลการวิจัยที่ได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ตามประเด็นต่าง ๆ ในลักษณะของการบรรยาย และพรรณนา

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำการรายงานผลการวิจัยจากการสัมภาษณ์ ไปวิเคราะห์เทียบกับหลักการ และทฤษฎีของการสอนตามแนวทางแบบโคตายและทักษะการขับร้องเบื้องต้นที่ศึกษาค้นคว้า จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัย

1. แนวคิด และความสำคัญของการสอนดนตรีตามแนวทางของโคตาย

1.1 แนวคิด ความสำคัญ จุดเด่นของการสอนดนตรีตามแนวทางของโคตาย

จากการสัมภาษณ์ พบว่า ผู้ให้ข้อมูล A และ B มีความเห็นที่สอดคล้องกันในด้านของการสอนดนตรีตามแนวทางของโคตายจะช่วยในการพัฒนาทักษะด้านการฟัง หรือที่เรียกว่าการจินตนาการเสียงในใจ (Inner Hearing) และด้านทักษะการพูด อ่าน และเขียนได้อย่างครบถ้วน เพื่อการส่งเสริมการเรียนรู้ทางดนตรีสำหรับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในด้านการสอนดนตรีตามแนวทางของโคตาย ในด้านจุดเด่น ประสิทธิภาพ เป้าหมาย และหลักการของการสอนดนตรีตามแนวทางของโคตาย มีจุดเด่นในด้านการเน้นการได้ยินเสียงจากภายในของผู้เรียน ที่เรียกว่าการจินตนาการเสียงในใจ โดยใช้รูปแบบของการสอนร้องเพลงเป็นเครื่องมือหลักในการนำมาใช้ในการสอนดนตรี ซึ่งเป็นจุดเด่นของการสอนแบบโคตายที่ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้อุปกรณ์หรือเครื่องดนตรีให้กับผู้เรียน นอกจากนี้ จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล B มีความเห็นสอดคล้องในด้านจุดเด่นของการสอนดนตรีตามแนวทางของโคตาย คือ การมุ่งเน้นการเรียนรู้ผ่านการร้องเพลงเช่นเดียวกัน ซึ่งส่งผลต่อเป้าหมายของผู้เรียนด้านการพัฒนาทักษะทางการร้อง การฟัง การอ่าน และการเขียนโน้ตเพลงได้อย่างครบถ้วน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมก่อนที่ผู้เรียนจะต่อยอดทักษะทางดนตรีไปสู่เครื่องดนตรีที่ตนเองสนใจได้ต่อไป

ดังนั้น แนวทาง ความสำคัญ และจุดเด่นของการสอนดนตรีตามแนวทางของโคตายจากการศึกษา พบว่า เป็นการใช่วิธีการร้องเพลงเป็นเครื่องมือสำคัญในการสอนโดยเน้นการพัฒนาการได้ยินเสียงจากภายใน (Inner Hearing) แทนการใช้เครื่องดนตรี และมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะพื้นฐานทางดนตรีในทุกด้านก่อนที่จะเริ่มการเล่นเครื่องดนตรี

1.2 การนำแนวทางการสอนโคตายไปสู่การต่อยอดการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลง

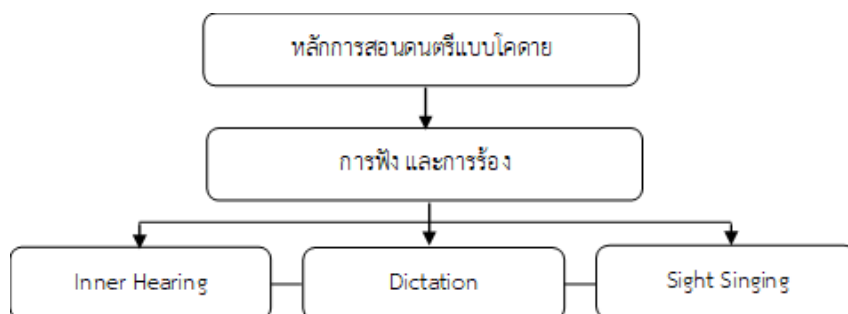
จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล A พบว่า การสอนดนตรีตามแนวทางของโคตายในประเทศไทยได้รับความนิยมระดับหนึ่ง โดยเฉพาะโรงเรียนที่มีข้อจำกัดด้านเครื่องดนตรีหรือครูผู้สอนไม่จำเป็นต้องมีความเชี่ยวชาญในการเล่นเครื่องดนตรี นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูล B ยังมีความคิดเห็นว่า การสอนดนตรีตามแนวทางของโคตายในประเทศไทย สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการสอนดนตรีในระดับมหาวิทยาลัยได้ เพื่อพัฒนาทักษะสำคัญสำหรับนักดนตรี (Aural Skills) และการฝึกโสตประสาท (Ear Training) อย่างแพร่หลาย และในโรงเรียนทั่วไปยังขาดการรับรู้ว่ามีแนวทางการสอนดนตรีแบบโคตาย และขาดการรับรู้ในกลุ่มของผู้ปกครอง

ดังนั้น ในประเทศไทย แนวทางของโคตายได้รับความนิยมในระดับหนึ่ง โดยเฉพาะในบริบทที่โรงเรียนมีข้อจำกัดด้านเครื่องดนตรีหรือครูผู้สอนไม่เชี่ยวชาญการเล่นเครื่องดนตรี อย่างไรก็ตาม การรับรู้เกี่ยวกับโคตายในกลุ่มผู้ปกครองยังค่อนข้างจำกัด แม้ว่าจะมีการนำไปใช้ในระดับมหาวิทยาลัยและโรงเรียนเฉพาะกลุ่ม

2. แนวทางการสอนดนตรีตามแนวทางโคตายกับการพัฒนาทักษะการขับร้องในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

2.1 หลักการและกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการฟังและการร้อง

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล A พบว่า โคตายมุ่งเน้นด้านเสียงร้องเป็นเครื่องมือสำคัญเพื่อให้ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ รวมถึงการพัฒนาทักษะการฟังผ่าน Inner Hearing เช่น การฝึกเขียนโน้ต (Dictation) และการร้องโน้ตฉบับปล้น (Sight Singing) อีกทั้งการร้องยังช่วยให้ความมั่นใจในระดับเสียง จังหวะ และพัฒนาทักษะการฟังได้ ส่วนผู้ให้ข้อมูล B จากการสัมภาษณ์ พบว่า แนวทางการสอนโคตายสามารถปรับประยุกต์ใช้ได้กับทุกเพศ ทุกวัย โดยเป้าหมายของการสอนดนตรีคือการพัฒนาทักษะความเป็นดนตรี (Musicianship) และสำหรับผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษา สามารถฝึกการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนร้องได้ตรงระดับเสียง พร้อมกับการพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตสากลได้ ดังนั้น แนวทางโคตาย มุ่งเน้นการใช้ “เสียงร้อง” ซึ่งเป็นเครื่องมือที่เข้าถึงได้ง่ายและเหมาะสมกับผู้เรียนทุกช่วงวัย โดยหลักการสำคัญของการพัฒนาทักษะการฟังและการร้อง

ภาพที่ 1 หลักการด้านการพัฒนาทักษะการฟังและร้อง

ที่มา : บุญวรรณ ยอดสุขประเสริฐ (2568)

จากภาพที่ 1 หลักการด้านการพัฒนาทักษะการฟังและร้อง โดยสรุปได้ว่า หลักการสำคัญของการพัฒนาทักษะการฟังและการร้องในการสอนดนตรีตามแนวทางของโคดาไลประกอบไปด้วย การฝึกการจินตนาการเสียงในใจ (Inner Hearing) การเขียนโน้ต (Dictation) และการร้องโน้ตฉบับพล้น (Sight Singing)

2.2 เนื้อหา ทฤษฎี และทักษะดนตรีสำหรับการสอนดนตรี

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ A และ B มีความเห็นสอดคล้องกัน พบว่า เนื้อหาควรครอบคลุมองค์ประกอบ (Element) ทางดนตรีทั้งหมด เช่น ระดับเสียง ความดัง-เบา ทำนอง จังหวะ การอ่านโน้ต และจังหวะ

ดังนั้น เนื้อหาและทฤษฎีดนตรีสำหรับการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ควรครอบคลุมองค์ประกอบดนตรีพื้นฐานที่เหมาะสมกับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นควรได้รับการเรียนรู้ด้านการร้องเพลง เทคนิคการร้อง การเล่น และการแสดงออกทางดนตรี (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 197) โดยเนื้อหาและแนวทางการสอนแบบโคดาไลมีความครอบคลุมในองค์ประกอบทางดนตรีตามแบบแผนของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้แก่ ระดับเสียง (Pitch) ทำนอง (Melody) จังหวะ (Rhythm) และการอ่านโน้ต (Notation) โดยเริ่มต้นด้วยโน้ตบันไดเสียง 5 ตัว (Pentatonic Scale) ซึ่งเป็นรูปแบบที่ง่ายต่อการเข้าใจและค่อย ๆ เพิ่มความซับซ้อน เช่น แคนอน (Canon) และการซ้ำวลี (Ostinato) เพื่อพัฒนาทักษะดนตรีอย่างต่อเนื่อง

2.3 การจัดกิจกรรมการสอนดนตรีตามแนวทางของโคคายที่มีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการฟัง การร้องและการอ่านโน้ต สำหรับการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ A และ B มีความเห็นสอดคล้องกัน พบว่า แนวทางการจัดกิจกรรมการสอนดนตรีตามแนวทางของโคคายที่มีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการฟัง การร้อง และการอ่านโน้ตสำหรับการนำไปใช้ในการสอนผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน ดังนี้

การฝึกเขียน (Dictation) จากการฟังภายใน

- 1) ฟังเพลงสั้น ๆ แล้วให้ผู้เรียนจินตนาการเสียงในใจ
- 2) จากนั้นให้เขียนโน้ตเพลงนั้นลงบนกระดาษโดยไม่ได้ฟังซ้ำ
- 3) ตรวจสอบความถูกต้องโดยการเล่นหรือร้องตามโน้ตที่เขียน

การฝึกแทนที่เสียงด้วยการเคาะจังหวะ

- 1) ร้องเพลงแล้วค่อย ๆ แทนที่โน้ตบางตัวด้วยการเคาะจังหวะ
- 2) เพิ่มจำนวนโน้ตที่แทนที่ด้วยการเคาะมากขึ้นเรื่อย ๆ
- 3) สุดท้ายเหลือเพียงการเคาะจังหวะล้วน ๆ แต่ยังได้ยินทำนองในใจ

การฝึกร้องในใจ

- 1) ร้องเพลงให้ผู้เรียนฟัง แล้วให้ร้องตาม
- 2) จากนั้นให้ร้องเป็นกลุ่ม แล้วค่อย ๆ ให้ร้องในใจบางส่วน
- 3) เพิ่มความท้าทายโดยให้ร้องในใจมากขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งร้องทั้งหมดในใจ แล้ว

กลับมาร้องออกเสียงพร้อมกันตามสัญญาณ

การร้องแนวหนึ่งเล่นดนตรีอีกแนวหนึ่ง (Sing & Play)

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ B ให้มีความคิดเห็นเพิ่มเติมไว้ว่า ผู้สอนต้องวางแผนลำดับขั้นการสอนอย่างชัดเจน โดยเริ่มจากการเลือกเพลงตามเป้าหมายในระยะยาว และค่อย ๆ เรียงลำดับกิจกรรมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และต่อยอดได้โดยเริ่มจากเพลงง่ายที่มีโน้ต 5 ตัว (Pentatonic) ก่อน แล้วค่อยเพิ่มความซับซ้อนเป็นการซ้ำวลี (Ostinato) และ แคนนอน (Canon) โดยในแต่ละคาบเรียนแบ่งตามขั้นตอนการสอน

ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนดนตรีตามแนวทางของโคคาย ซึ่งมีแนวคิดที่สำคัญคือการพัฒนาผู้เรียนด้านการฟัง และการร้องเป็นพื้นฐาน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการ

จินตนาการเสียงในใจ (Inner Hearing) การเขียนโน้ต (Dictation) และการร้องโน้ตฉบับพลัน (Sight Singing) นอกจากนี้ ยังมีแบบแผนและระบบของการจัดรูปแบบการสอนบนพื้นฐานกิจกรรมดนตรีอย่างเป็นลำดับขั้น ได้แก่ 1) การฝึกเขียน (Dictation) จากการฟังภายใน 2) การฝึกแทนที่เสียงด้วยการเคาะจังหวะ 3) การฝึกร้องในใจ และ 4) การร้องแนวหนึ่งเล่นดนตรีอีกแนวหนึ่ง (Sing & Play)

3. แนวทางการสอนขับร้องสำหรับผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

3.1 ด้านความสำคัญของการสอนขับร้องที่มีผลต่อการเรียนรู้ทางดนตรี

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล C และ D มีความเห็นด้านความสำคัญของการเรียนรู้การขับร้องที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนรู้ทางดนตรีของผู้เรียน พบว่า การเรียนรู้การร้องเพลงมีความสำคัญต่อผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญที่เชื่อมโยงไปสู่การเรียนรู้เครื่องดนตรีอื่น ๆ ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูล C อธิบายและชี้ให้เห็นว่าการร้องเพลงช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเสียงและจังหวะ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับดนตรีทุกแขนง ขณะที่ผู้ให้ข้อมูล D ได้มีการระบุว่าทักษะนี้ช่วยพัฒนาทักษะด้านโสตประสาทการฟังระดับเสียง ทักษะการอ่านโน้ต และรู้ความเข้าใจทฤษฎีดนตรี

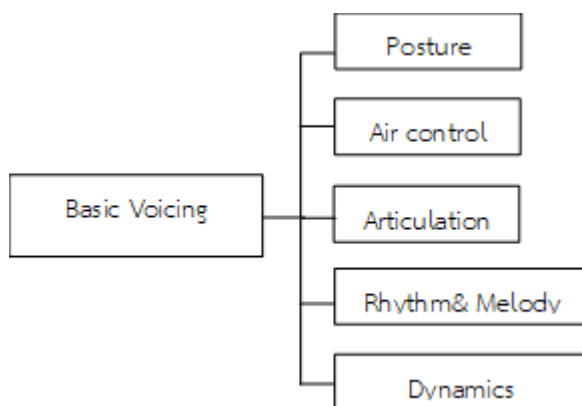
ดังนั้น แนวคิดการขับร้องช่วยพัฒนาผู้เรียนดนตรีในด้านต่าง ๆ ซึ่งการเรียนรู้ด้านการขับร้องสำหรับผู้เรียน จะช่วยพัฒนาทางดนตรีในด้านต่าง ๆ ได้แก่ โสตประสาทด้านการฟังเสียง การฟังระดับเสียงสูง-ต่ำ และการฟังไปสู่การปฏิบัติการร้องเพลงให้เป็นไปตามจังหวะจากบทเพลงที่ขับร้อง ดังนั้น ผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอยู่ในวัยที่เข้าสู่การเปลี่ยนแปลงด้านสรีระ ร่างกายอย่างรวดเร็ว และความสามารถในการเข้าใจการเรียนรู้ด้านการขับร้องในเชิงทักษะและทฤษฎีดนตรีต่าง ๆ อย่างสัมพันธ์กันได้

3.2 การกำหนดเป้าหมายวัตถุประสงค์ของการขับร้อง

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล C และ D พบว่า การกำหนดเป้าหมายคือ การให้ผู้เรียนสามารถร้องเพลงได้อย่างถูกต้องและไพเราะ ผู้ให้ข้อมูล C แนะนำการเริ่มต้นจากโน้ตเพียงไม่กี่ตัว และเพิ่มจำนวนโน้ตมากขึ้น และเพิ่มระดับความซับซ้อนของเนื้อหาและทักษะไปทีละน้อย ส่วนผู้ให้ข้อมูล D ให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงเนื้อหาการสอนในแต่ละคาบเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายที่ผู้สอนกำหนดไว้ในการสอนขับร้อง

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล C และ D ได้ระบุว่าทักษะหลักที่ควรเน้นในการสอนขับร้องสำหรับผู้เรียนในระดับเบื้องต้น ได้แก่ ท่าทางการร้อง (Posture) การหายใจ การเปล่งเสียง การควบคุมจังหวะและทำนอง รวมถึงการตีความบทเพลงและการควบคุมระดับ

เสียงดัง-เบา (Dynamic) อย่างเหมาะสม โดยผู้ให้ข้อมูล C เน้นถึงการฝึกฝนเสียงสระ และเสียงพยัญชนะของคำในแต่ละระดับทั้งระดับพื้นฐานไปถึงระดับสูง ขณะที่ผู้ให้ข้อมูล D ให้ความสำคัญกับการฝึกอวัยวะที่เกี่ยวข้องและการควบคุมลมหายใจ

ภาพที่ 2 สรุปความสำคัญของการสอนพื้นฐานขับร้อง
ที่มา : บุญวรรณ ยอดสุขประเสริฐ (2568)

3.3 กระบวนการและการจัดกิจกรรมการสอนขับร้อง

ด้านกระบวนการสอนเริ่มจากการเตรียมร่างกาย การวอร์มเสียง การฝึกการควบคุมลมหายใจ และการเปล่งเสียง โดยกลุ่มตัวอย่าง C ให้ความสำคัญกับการสอนเทคนิคต่าง ๆ เช่น การวางท่าทาง (Posture) และการใช้เสียงในระดับต่าง ๆ ส่วนผู้ให้ข้อมูล D ให้ความสำคัญกับการร้องเปลี่ยนโน้ตแบบการกระจายโน้ตในคอร์ดด้วยอาร์เปจโจ (Arpeggio) รวมถึงการกำกับจังหวะ และการตีความบทเพลง

นอกจากนี้ ด้านกลวิธีในการสอนขับร้องให้เกิดความน่าสนใจ จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล C พบว่า ผู้สอนต้องเป็นแบบอย่างที่ดีและสามารถสร้างแรงบันดาลใจผ่านการแสดงตัวอย่างหรือการใช้สื่อต่าง ๆ ให้เกิดความน่าสนใจ ขณะที่ผู้ให้ข้อมูล D เสนอให้มีกิจกรรมหรือเกมที่สนุกสนานและเกี่ยวข้องกับจุดประสงค์การสอน

4. แนวทางการจัดสร้างคู่มือการสอนขับร้องเพลงเบื้องต้นตามแนวทางของโคดาย

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลด้านแนวทางการจัดสร้างคู่มือการสอนขับร้องเพลงเบื้องต้นตามแนวทางของโคดายสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า

คู่มือควรมีการแยกเนื้อหาออกเป็นสองส่วน ได้แก่ ทักษะสำคัญสำหรับนักดนตรี (Aural Skills) และการขับร้อง (Singing) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะในแต่ละด้านอย่างมีประสิทธิภาพ

กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล B มีความเห็นว่า คู่มือควรประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้

4.1 คู่มือสำหรับพัฒนาทักษะครู เพื่อเพิ่มความสามารถในการร้อง ฟัง อ่าน และการเขียนโน้ต (Dictation) ของครู โดยครูต้องมีพื้นฐานทักษะทางดนตรีที่ดี เช่น การอ่านโน้ต การฟัง และการร้องเพลง เพื่อที่จะสามารถใช้คู่มือได้อย่างมีประสิทธิภาพ

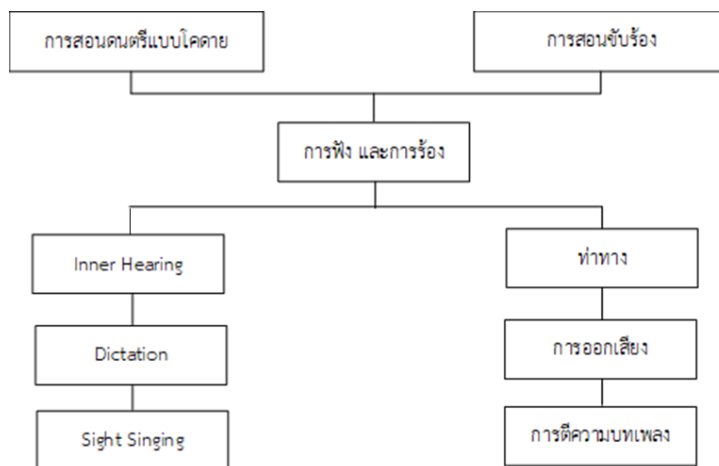
4.2 คู่มือสำหรับการสอนกิจกรรมเน้นการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ส่วนระยะเวลาและความต่อเนื่องของเนื้อหา จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล B พบว่า ด้านระยะเวลาและความต่อเนื่องของเนื้อหา ควรกำหนดระยะเวลาและเป้าหมายของคอร์สอย่างชัดเจน เช่น ระยะเวลา 1 ภาคเรียน หรือ 1 ปีการศึกษา และออกแบบลำดับบทเรียนให้ต่อเนื่องและสัมพันธ์กับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางของระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านความยืดหยุ่นในการสอนดนตรีตามแนวทางของโคดายต่อการนำไปใช้ในการสอนดนตรีและการขับร้องเพลง พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล B ได้อธิบายว่าคู่มือต้องมีความยืดหยุ่นเพื่อให้เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนและกลุ่มผู้เรียนแต่ละแห่ง และควรสนับสนุนการพัฒนาและการอบรมครู (Teacher Training) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการใช้คู่มือ

อภิปรายผล

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนดนตรีตามแนวทางของโคดาย และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนขับร้อง พบว่า มีความสัมพันธ์กันในด้านของการพัฒนาทักษะพื้นฐานดนตรีของผู้เรียนเป็นหลัก โดยการสอนดนตรีตามแนวทางของโคดายให้ความสำคัญและมุ่งเน้นด้านการฟัง การร้อง และการอ่านโน้ตเป็นหลัก สอดคล้องกับแนวคิดของณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2543 : 113-114) ที่อธิบายถึงการสอนดนตรีตามแนวทางของโคดายที่มุ่งส่งเสริมในเรื่องการร้องและการอ่าน ซึ่งโคดายนำสิ่งต่างๆ ต่อไปนี้มาช่วยในการสอนดนตรีเพื่อให้ผู้เรียนร้องและอ่าน ตลอดจนเป็นพื้นฐานในการฝึกทักษะอื่นๆ ทางดนตรีต่อไป และแนวทางมุ่งเน้นการสอนดนตรีแบบโคดายดังกล่าวได้มีความสอดคล้องกับหลักการสอนขับร้องที่มุ่งเน้นทักษะด้านการฟัง ร้อง และการอ่านโน้ต

เช่นเดียวกัน โดยแนวคิดเชื่อมโยงของการสอนดนตรีตามแนวทางของโคตาย และการขับร้อง ดังนี้

ภาพที่ 3 ความสัมพันธ์ของแนวคิดการสอนดนตรีแบบโคตายและการสอนขับร้อง
ที่มา : บุญวรรณ ยอดสุขประเสริฐ (2568)

จากภาพที่ 3 ความสัมพันธ์ของแนวคิดการสอนดนตรีแบบโคตายและการสอนขับร้อง เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาพื้นฐานดนตรีตามแนวคิดของโคตาย คือ ทักษะการฟัง และการร้อง ที่เป็นพื้นฐานและเครื่องมือในการเรียนรู้ทักษะพื้นฐานทางดนตรีในแบบของโคตาย นอกจากนี้ การใช้กลวิธีและเครื่องมือในการนำมาใช้ประกอบกิจกรรมการสอนดนตรี อาทิ การใช้สัญลักษณ์มือ (Hand signs) ที่จะช่วยสร้างความเข้าใจในการเรียนรู้ระดับเสียง ผ่านการปฏิบัติการฟังและร้องให้ตรงกับระดับเสียง ส่วนการสอนขับร้องที่มีการเน้นด้านทักษะการฟัง และการร้องเช่นเดียวกัน แต่มุ่งเน้นในด้านของท่าทางการร้อง (Posture) การออกเสียง และมีความเข้าใจเรื่องระดับเสียง ทำนอง และจังหวะเพื่อไปสู่การตีความบทเพลง การขับร้อง เบื้องต้นดังกล่าวที่มุ่งเน้นในด้านทักษะและความเข้าใจทางดนตรีดังกล่าว สอดคล้องกับหลักการของดวงใจ อมาตยกุล (2545 : 2) ที่กล่าวถึงทำนองและจังหวะว่าเป็นสื่อที่พาให้เสียงเพลงขับร้องไปสู่สตอของผู้ฟัง รูปร่างของทำนองและการควบคุมลักษณะเสียงร้องเป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยเน้นความไพเราะของเนื้อเพลงการดำเนินทำนองจะแสดงให้เห็นถึงอารมณ์เพลง

ด้านเนื้อหาและกิจกรรมการสอนดนตรีตามแนวทางของโคตายและการขับร้องเพลง โดยสามารถนำแนวทางการสอนดนตรีแบบโคตาย อาทิ การใช้สัญลักษณ์มือ มาช่วยในการเรียนรู้และสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียนขับร้องได้เป็นอย่างดี ประโยชน์ของการใช้สัญลักษณ์แทนระดับเสียงในการสอนดนตรีตามแนวทางของโคตายสอดคล้องกับความเห็นของณรุทธิ์ สุทธจิตต์ (2543 : 113-114) ที่อธิบายถึงประโยชน์ของการใช้สัญลักษณ์ตามแนวทางโคตายเป็นสิ่งที่ช่วยให้การเรียนรู้เรื่องระดับเสียงเป็นรูปธรรมมากขึ้น ทำให้ผู้เรียน เรียนรู้ระดับเสียงต่างๆ ได้ง่าย ซึ่งเป็นไปตามหลักการพัฒนาการเรียนรู้ เนื่องจากผู้เรียนจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ดีกว่า เมื่อสิ่งนั้นเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลจากสัญลักษณ์และทำความเข้าใจกับระดับเสียงสูง-ต่ำ ด้วยวิธีการปฏิบัติทักษะการขับร้องเพลงได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งแนวทางการสอนแบบโคตายมีหลักการสอนมุ่งเน้นด้านการฝึกการจินตนาการเสียงในใจ (Inner Hearing) ที่จะทำให้ผู้เรียนขับร้องได้ร้องเพลงที่ตรงกับระดับเสียง และการสื่อสารอารมณ์ในการตีความบทเพลงที่จะร้องได้เป็นอย่างดี รวมถึงการอ่านโน้ตแบบฉับพลัน เมื่อผู้เรียนมีพื้นฐานการฝึกการจินตนาการเสียงในใจแล้ว จะช่วยให้การอ่านโน้ต และการร้องแบบฉับพลันได้แม่นยำและรวดเร็วมากขึ้น ส่งผลต่อการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ ด้านการขับร้องเพลงที่ซับซ้อนมากขึ้น เช่น การออกเสียง การควบคุมเสียง และเทคนิคการขับร้องเพลง เป็นต้น

การสร้างคามสนใจให้กับผู้เรียนในการขับร้อง จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลที่มีความเชี่ยวชาญด้านการสอนขับร้อง พบว่า ควรมีกิจกรรมการสอนที่มีความน่าสนใจ ดังนั้น จึงสามารถนำกิจกรรมการสอนดนตรีตามแนวทางของโคตายมาประยุกต์ใช้ในการสอน และมุ่งเน้นไปในเนื้อหาด้านการสอนขับร้องเพลงแบบเฉพาะทางได้เป็นอย่างดี จากการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวทางของโคตายมาประยุกต์ใช้ในการสอนขับร้องเบื้องต้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของกฤษฎา หุ่นเจริญ (2561) พบว่า จากการสังเกตพฤติกรรมและแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็น นักเรียนส่วนใหญ่ตั้งใจปฏิบัติตามเนื้อหาบทเรียนที่กำหนดไว้ ให้ความร่วมมือตั้งใจและสนุกสนานมีความชื่นชอบในกิจกรรม สื่อการสอน และเวลาที่ใช้เป็นอย่างมาก ดังนั้น จึงทำให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมดนตรีสำหรับเด็กมาประยุกต์ใช้ในการสอน จะช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น

ด้านแนวทางการจัดสร้างคู่มือ พบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีการให้ข้อเสนอแนะ โดยแบ่งการจัดสร้างคู่มือออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ คู่มือสำหรับครูที่จะต้องเรียนรู้และฝึกฝนทักษะของครูให้มีพื้นฐานและเข้าใจวัตถุประสงค์ของคู่มือที่จะนำไปใช้สอนขับร้องก่อน แล้วจึงสร้างคู่มืออีกฉบับ

ที่มุ่งเน้นการอธิบายรูปแบบกิจกรรมที่จะสามารถนำไปใช้สอนให้กับผู้เรียนได้ ด้านแนวทางการจัดสร้างคู่มือดังกล่าวสอดคล้องกับการให้ความหมายของคู่มือของอร่าม เสือเดช (2549 : 3) ที่ได้ให้ความหมายของคู่มือว่า เป็นหนังสือที่เขียนเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ซึ่งคู่มือได้ศึกษาทำความเข้าใจ และง่ายต่อการปฏิบัติตามได้ ในการทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย รวมถึงการออกแบบคู่มือควรมีเนื้อหาและลำดับเนื้อหาที่สอดคล้องกับหลักสูตรที่เกี่ยวข้อง และการกำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน และคู่มือนั้นจะต้องมีความยืดหยุ่น สามารถนำไปใช้สอนสำหรับครูที่สอนโรงเรียนในหลากหลายรูปแบบได้

สรุป/ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งนี้

1. ผู้วิจัยควรศึกษาตัวอย่างรูปแบบกิจกรรมการสอนดนตรี และการสอนขับร้องเพลงเบื้องต้นจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง เพื่อให้เป็นตัวอย่างในการนำไปประยุกต์ใช้และจัดทำเป็นรูปแบบกิจกรรมการสอนขับร้องในคู่มือได้
2. ผู้วิจัยควรทำการศึกษาตัวอย่างแบบฝึกหัดการขับร้อง และบทเพลงที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเพิ่มเติม เพื่อเป็นรายการแบบฝึกหัดและบทเพลงที่นำไปเป็นแนวทางนำไปใช้สอนขับร้องเพิ่มเติมสำหรับครูต่อไปได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ผู้วิจัยควรมีการต่อยอดงานวิจัยไปสู่การจัดสร้างคู่มือการสอนขับร้องในระดับต่าง ๆ โดยแบ่งเป็นระดับทักษะการขับร้อง เช่น ระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง เพื่อเพิ่มความยืดหยุ่นในการนำไปปรับใช้กับผู้เรียนทุกช่วงวัย
2. ผู้วิจัยควรทำการศึกษาวิจัยการสร้างสรรค์แบบฝึกหัดสำหรับการฝึกขับร้องเพลงเบื้องต้นที่เหมาะสมกับผู้เรียนขับร้องในช่วงวัยต่าง ๆ ที่คำนึงถึงความสามารถในด้านช่วงเสียงของผู้ร้องในแต่ละเพศ และแต่ละวัยได้อย่างเหมาะสม
3. ผู้วิจัยควรจัดเสนอให้หน่วยงานใดใช้คู่มือ หรือต้องมีการอบรมครูในการสอนร้องเพลงในรูปแบบโคดาเย เพื่อให้ครูเป็นตัวอย่างในการนำไปประยุกต์ใช้และจัดทำเป็นรูปแบบกิจกรรมการสอนขับร้องในคู่มือได้

เอกสารอ้างอิง

- กฤษดา หุ่นเจริญ. (2561). ชุดการสอนวิชาดนตรี เรื่องทักษะการฟังสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการประยุกต์แนวคิดของออร์ฟ โคดาย และดาลโครซ. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2543). กิจกรรมดนตรีสำหรับครู. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงใจ อมาตยกุล. (2545). วรรณคดีเพลงร้อง. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนวัฒน์ กองผาสุก. (2564). แนวทางการสร้างสรรค์ชุดเพลงตามแนวคิดแบบโคดายเพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานด้านการร้องเพลงสำหรับผู้สูงอายุ. วารสารดนตรีบ้านสมเด็จพระเจ้า, 3(2), 85-98.
- นิตยา ลิ้มสนธิ. (2561). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนมัลติมีเดียเพื่อพัฒนาความสามารถด้านดนตรีสากลตามแนวคิดโคดาย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. ใน วิทยานิพนธ์ปริญามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์. (2557). การศึกษาเพื่อสร้างชุดการสอนคีย์บอร์ดเบื้องต้นโดยใช้วิธีการของโคดาย. วารสารสถาบันวัฒนธรรมและศิลปะ, 16(1), 68-79.
- ยุทธานวี เมืองทอง. (2555). สภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนดนตรีช่วงชั้นที่ 1-2 สังกัดสำนักเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี. วารสารการวิจัยกาสะลองคำ, 6(2), 99-106.
- วนิดา ประคัลภ์กุล. (2559). การศึกษาสภาพการใช้ครูและการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูประถมศึกษาที่สอนไม่ตรงวิชาเอก. วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา, 11(3), 390-406.
- วรรณวุฒิ วรรณารณ. (2553). ผลการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคดายที่มีต่อทักษะทาดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สุริยา วิทยาประดิษฐ์. (2561). รูปแบบการสอนตามแนวทางการศึกษามุ่งผลลัพธ์เป็นฐานสำหรับวิชาอิเล็กทรอนิกส์ชีวแพทย์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร. *Engineering Transactions*, 21(1). เรียกใช้เมื่อ 5 มิถุนายน 2567, จาก <https://www.tci-thaijo.org>
- อร่าม เสือเดช. (2549). คู่มือการดำเนินงานตามกระบวนการในระบบการดูแลช่วงเหลือนักเรียนโรงเรียนวัดช้างเผือก. ใน *วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Bouslama, F., Lansari, A., Al-Rawi, A., & Abonamah, A. (2003). A novel outcome-based educational model and its effect on student learning, curriculum development, and assessment. *Journal of Information Technology Education*, 2(1), 11–20. Retrieved June 5, 2024, from <https://www.researchgate.net/publication/26388614>
- Coban, S. (2016). Can we apply Kodaly philosophy in Turkey as school music education programme? *Electronic International Journal of Education, Arts, and Science*, 2(4), 25–30. Retrieved June 6, 2024, from <https://www.researchgate.net/publication/313012766>